
VRCHNÍ VELITEL

ARMÁDY SPÁSY

PATRIK SILVESTR

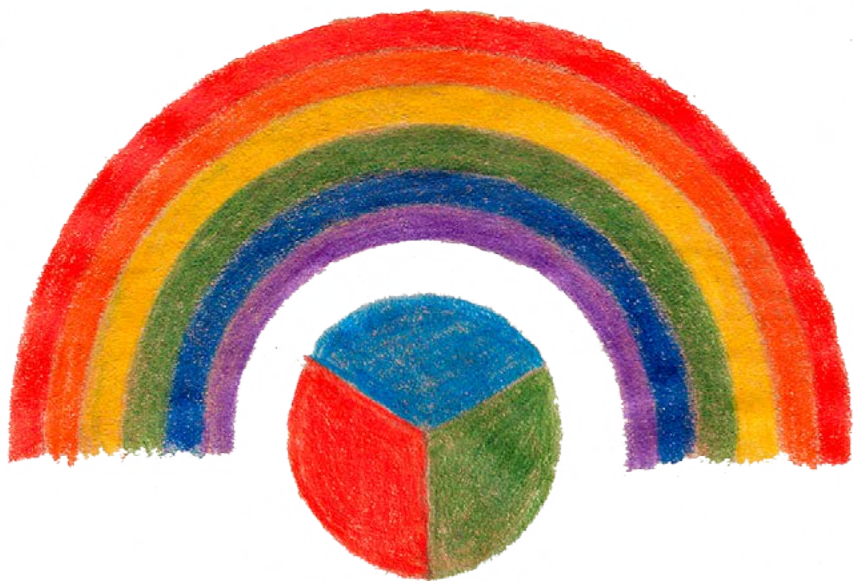
TRAGIKOMICKÁ SATIRA
ZČÁSTI DVOJJAZYČNĚ

VRCHNÍ VELITEL ARMÁDY SPÁSY

TRAGIKOMICKÁ SATIRA

ZČÁSTI DVOJAZYČNĚ

Patrik Silvestr

Edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd

Dokončeno 2014 – Copyright 2015

Všechna práva vyhrazena

EDICE PRO PODPORU POZNÁNÍ V OBLASTI HUMÁNNÍCH VĚD
2. řada

Patrik Silvestr
VRCHNÍ VELITEL ARMÁDY SPÁSY
Tragikomická satira, zčásti dvojjazyčně

www.patriksilvestr.cz

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství
Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod
www.eltisk.cz
vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK s.r.o. Uherský Brod

Ilustrace a úprava obalu, ilustrace úvodní stránky Andrea Dudková

Vydáno v roce 2015
Vydání první

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopíemi, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení autora.

ISBN 978-80-904705-8-3

OBSAH

Úvod	5
Část první	7
Část druhá	11
Část třetí	16
Část čtvrtá	19
Část pátá	22
Část šestá	31
Část sedmá	35
Část osmá	38
Část devátá	44
Intermezzo I	62
Část desátá	72
Část jedenáctá	75
Část dvanáctá	80
Intermezzo II	89
Část třináctá	92
Část čtrnáctá	96
Část patnáctá	102
Část šestnáctá	103
Část sedmnáctá	106
Část osmnáctá	128
Intermezzo III	130
Část poslední	143
Epilog	146
Popisy k jednotlivým titulům edice	150

Úvod

Toto dílo čerpá z informací v médiích, které autor přebral a zpracoval. Za jejich správnost, nebo nesprávnost není proto v kreativním kontextu zodpovědný. Osoby jsou vymyšlené a jejich jména naprosto volně zvolena. Osobnosti veřejného života vystupují ve fiktivních situacích, i když se může jednat o reálné pozadí. Jedná se v takových případech pouze o literární interpretaci skutečnosti.

Evropská unie vyžaduje vícejazyčnost. Užívám v tomto díle částečně dvojjazyčnost, což však nikterak neomezí v četbě čtenáře, který se o německý jazyk nezajímá.

Toto dílo, vnořeno i do křesťanského náboženství a duchovního světa, je skromným protikladem násilí a nespravedlnosti ve světě, nespravedlnosti, která se zabydlela natrvalo ve vědomí lidstva.

Satira je syntézou kritiky, kreativity a humoru. Kritika, která pramení z objektivní pravdy, je nezczizitelnou součástí každé pluralitní demokratické společnosti. Kreativita jako součást satiry neodpovídá přímé pravdě a humor svědčí o tom, že příslušnou součástí autor nemíní vážně, což plně odpovídá svobodě slova. I nepatrný zásah proti obsahu satiry by zpochybnil svobodu slova jako nezczizitelného práva a otevřel dveře cenzuře dokořán, což by vedlo mimo prostor svobodné společnosti. Ve výchově dětí vychází pokárání shora, ve vztahu k politice by mělo pokárání vycházet i zdola a ne pouze na rovině opozice, protože moc byla politikům udělena řadovými občany.

Přesto se nejedná autorovi o příslušné politiky, nýbrž o věc, která má svoji autonomii a je rozšířena jako bující plevel po celém světě. Jmenuje se Nespravedlnost. – Politici vystupují v tomto díle, jak už bylo shora zmíněno, pouze fiktivně, i když podnět k těmto scénkám pochází od nich. Prokázali, že mají smysl pro humor. Bývalý pan prezident Václav Klaus prohlásil v médiích v duchu humoru, že by mohl být (třeba díky jeho globální neomylnosti?) prezidentem celého světa, bývalý ministr financí pan Miroslav Kalousek dovolil jedné poslankyni v parlamentu v duchu humoru, že mu může říkat klidně Mirku, před nějakou dobou sepsal v sebeobraně dokonce satirickou báseň v souvislosti s protestní demonstrací, a pan prezident Miloš Zeman provedl, mám dojem ještě ve funkci ministerského předsedy, nepatrnou lingvistickou změnu v jednom klíčovém slově z politické oblasti s obrovským sémantickým,

tedy významovým dosahem až balistické střely, proměnil totiž v médiích poslance v posrance.

Zvolil jsem pro úvodní stránku symbolický vstup do tohoto díla. Trojúhelníky v kruhu symbolizují dle mé sekundární interpretace jednotlivé složky duše člověka: červená zastupuje nevědomí, zelená podvědomí a modrá vědomí jako barva aktivity u čtenáře konkrétně v tomto díle. Vědomí zde tedy hraje první hlavní úlohu. Při sloučení těchto tří základních barev vzniká barva bílá, která vyjadřuje jednotu lidské duše. Duha je primárním pozitivním symbolem nevědomí dobré budoucnosti člověka, kterou tímto symbolickým aktem přeji jak čtenáři tohoto díla, tak i všeobecně člověku, jemuž by z obsahu této práce mohlo vyplynout i nějaké dobro.

Část první

Začalo to všechno kolem desátého roku třetího tisíciletí a nezačalo to nevinně. Pan Papoušek byl právě u mne na návštěvě v Mnichově. Před nějakým časem se přestěhoval do České republiky. Po obědě jsme vyrazili do města, kráčeli jsme pěšky až k vlakovému nádraží, kde se hemžilo plno lidí, někteří byli na cestách, jiní se tam jenom potloukali.

V rohu nádražní budovy se chulila na špinavé zemi jedna asi 70-letá žena. Její zevnějšek ji charakterizoval jako bezdomovkyni: ze zimní čepice jí splývaly až k ramenům šedivé vlasy, seděla se zkříženými nohama, dlaně měla vsunuté do rukávů zimní bundy, aby jí nemrzly, před jejím obličejem s vyhaslým pohledem stála miska, do níž kolemjdoucí dobrodinci vhodili skromnou almužnu.

Pan Papoušek ji oslovil: „Proč tu, paní, tak strádáte?“ „Víte, můj pane, já jsem nikdy nemyslela na sebe, moji práci jsem pokládala vždy za službu Bohu a státu a tím jsem ji posvětila. Pracovala jsem po celý svůj život jako učitelka na volné noze za skromný honorář, musela jsem učit jednou tolik než učitelé, kteří měli status úředníka a nebo zaměstnance, abych přežila čtyři měsíce u mne neplacených německých prázdnin, nedostala jsem třináctý plat, musela jsem si hradit plně zdravotní pojištění a neměla jsem nárok jak na nemocenskou tak i na nezaměstnaneckou podporu v případě ztráty práce. Učila jsem podle vůle zaměstnavatele na univerzitě, gymnáziu, v armádě, na jazykových školách. Veškerá moje pedagogická činnost byla v souladu se státním zájmem a potřebami státu. Přesto nemám nárok ani na jedno euro starobního důchodu.“ – „Jak to?“ zeptal jsem se této zubožené lidské bytosti. „Protože jsem si neplatila důchodové pojištění,“ odpověděla tato chudina.

„Měla jste se obrátit na paní Kancléřku Angelu Merkelovou,“ radil jí se zpožděním pan Papoušek. „To jsem učinila.“ „A jak to dopadlo?“ „Její úřad mi sdělil, že paní kancléřka pro mne nemůže v této věci nic udělat a že se mám obrátit na paní Spolkovou ministryni Práce a sociálních věcí Ursulu von der Leyen.“ „A co ona? Odpověděla?“ „Ano odpověděla: Prý nemám nárok na žádný starobní důchod, protože jsem neodvedla žádné důchodové příspěvky.“ – „Toto odůvodnění nesouhlasí. Učitelé se statusem úředníka si rovněž neplatili žádné důchodové pojištění a mají tučný důchod, bývalí občané Německé demokratické republiky neodvedli taktéž žádné příspěvky starobního důchodu a pobírají plný důchod, takzvaní pozdní vystěhovalci z Ruska a dalších komunistických zemí si neodpracovali ani

Rente vor,“ lautete meine Antwort. Diese tschechische Rentnerin hatte eine gute Meinung von der deutschen Altersrente. Als ich ihr die Liliputanerhöhe ihrer Altersrente offenbarte, bekam sie einen kurzen epileptischen Anfall. Als sie wieder erwachte, begann sie mir zu widersprechen: Das sei nicht möglich, ich hätte hundertprozentig jemand umgebracht und mindestens zwanzig Jahre im Gefängnis zugebracht. Diese Anschuldigung wies ich gelassen mit einem Satz zurück: „Die Leiche wurde nie gefunden.“ Die Rentnerin sah mich gehässig an und schrie: „Kein Wunder. Du hast sie beseitigt. Deine langen Affenohren sagen mir ein, dass du ein Meuchelmörder bist.“ Daraufhin ergriff sie ihre Handtasche und lief gebückt schnell weg. Im Nu stellte sich der Ober ein. Er wollte, dass ich die Rechnung bezahlte. Er behauptete, die Rentnerin sei meine Freundin. „Das kann nicht sein,“ sagte ich ihm. „Ich habe diese Frau nie im Leben zuvor gesehen.“ Er bestand jedoch auf seiner Behauptung und drohte mir mit der Polizei. Ich wollte nicht streiten. Ich sagte zu mir: Der Klügere gibt nach und bezahlte. Die Rentnerin war nicht nur eine leidenschaftliche Leserin von Agatha Christie, sondern auch eine erfahrene Feinschmeckerin. Ihre gesalzene Rechnung enthielt Spuren von Aperitif, Vorspeise geschmückt mit Kaviar, Hauptgericht mit Sahne, eine Tasse Wiener Kaffee und zwei Portionen Honigkuchen mit Bananenmilch.

Die kommunistischen Machthaber waren im Vergleich zu jener Rentnerin noch milde Richter gewesen. Sie hatten mich nur zum Veräter geschlagen.

Musím Vám ještě sdělit, co se mi nedávno přihodilo. Navštívil jsem restauraci, kde jsem si po poledni sedl ke stolu, u něhož seděla asi 90-letá česká důchodkyně. Poněvadž jsem se tohoto dne postil, objednal jsem si dvě slané tyčinky a skleničku minerálky. Důchodkyně se mne zeptala: „Proč?“ „Učitelé na volné noze se připravují na pobírání svého německého důchodu,“ zněla moje odpověď. Tato česká důchodkyně měla dobré mínění o německém starobním důchodě. Když jsem jí sdělil výši jejich liliputánního důchodu, dostala krátký epileptický záchvat. Když opět procitla, začala mi odporovat: To prý není možné, prý jsem na sto procent někoho zabil a strávil nejméně dvacet let ve vězení. Toto obvinění jsem klidně odmítl jednou větou: „Mrtvola nebyla nikdy nalezena.“ Důchodkyně na mne nevráživě pohlédla a křičela: „Není divu. Ty jsi ji odstranil. Tvoje dlouhé opičí uši mi napovídají, že jsi zákeřný vrah.“ Poté uchopila svoji kabelku

a utíkala shrbená rychle pryč. V okamžiku se dostavil vrchní. Chtěl, abych zaplatil účet. Tvrdil, že ta důchodkyně je moje přítelkyně. „To není možné,“ řekl jsem mu. „Já jsem tuto ženu nikdy před tím v životě neviděl.“ On však trval na svém tvrzení a hrozil mi policií. Nechtěl jsem se hádat. Řekl jsem si: Moudřejší ustoupí a zaplatil jsem. Tato důchodkyně byla nejenom náruživou čtenářkou Agathy Christie, nýbrž také zkušená labužnice. Její peprný účet obsahoval stopy aperitivu, předkrmu zdobeného kaviárem, hlavní jídlo se smetanou, šálek vídeňské kávy s dvěma porcemi medového koláče s banánovým mlékem.

Komunističtí mocipáni byli ve srovnání s onou důchodkyní ještě mírní soudci. Pasovali mne pouze na zrádce.

Část třetí

Pan Papoušek stál v kuchyni se zástěrou kolem pasu a vařil si polévku ze sáčku, přitom šilhal do obývacího pokoje na televizi, když zaslechl zprávu, že manažér polostátního podniku ČEZU, výrobce elektřiny, dostal jako roční odměnu 700 milionů korun po daních. Pan Papoušek se z toho jako geniální matematik málem vyvrátil. Nejdříve byl touto zprávou zcela zmatený, nechtěl uvěřit svým uším, začal si namlouvat, že spí a sní, protože takové věci se přece nemohou ve skutečnosti dít, pouze ve snu. „Jsme v normálním světě?“ položil si tuto otázku, když se probral z těžkého šoku, a hned si na ni odpověděl: „Nejsme.“

Právě v předcházejícím roce byla elektřina zdražena pro domácnosti o 16 % a pan Papoušek doplácel 10 000 korun, protože si tímto zdrojem energie i trochu přitápěl. Jeho soused, který prostál celé dny jako drobný podnikatel u soustruhu a vyráběl ozubená kola, aby běžel hladce průmysl, doplácel 25 000 korun.

Za tuto jednoroční odměnu si obdarovaný manažér, který přijímal podle představ pana Papouška šálky kávy s poklonkem krásné zdořilé sekretářky, mohl postavit 230 rodinných domů, na ten poslední by si musel vzít částečnou hypotéku, proletělo obratem geniálním matematickým mozkiem pana Papouška.

Pan Papoušek usnul a ve snu se mu zjevil Dobrý voják Švejk, který nemluvil, pouze kroutil hlavou a přesouval si svoji fajku z jednoho koutku do druhého. Pak utrousil: „Na tuto závratnou odměnu by muselo pracovat 7000 dělníků s minimální mzdou, z této almužny by však nic neodložili, protože by stále jenom živořili.“ Nato se pan Papoušek probudil a začal

pátrat po příčině tohoto do nebe volajícího výsměchu každého slušného pracujícího člověka naší planety Země. Musí se jednat o nějakou záhadu, jejíž pravda je někde ukryta. Kdo je ale zodpovědný za to, že byl pan Papoušek tak rozzlobený? Má český stát vůbec nějakou hlavu? Určitě nemá. A pokud má, tak úplně dutou. Samozřejmě, že se nejednalo o hlavu státu, tedy prezidenta, nýbrž o hlavu, v níž sídlí rozum a mravnost celého státu.

Člověk si může dělat, co chce, dokud mu to jiní dovolí. Kdo ztratil soudnost, ztratil i zábrany a stud a tak si bude počínat podle svého gusta, usoudil pan Papoušek.

Obrátil se tedy jako počítačový Einstein na jeho geniálně naprogramovaný počítač, aby mu vysvětlil, jak je to možné, aby obdržel člověk 700 milionů korun roční odměnu. Zadal mu pro tento účel specifickou rovnici o všech neznámých. Počítač si lámal celé dva týdny nad touto záhadou hlavu. Za dva týdny dokázal spočítat všechny hvězdy a planety celého takřka nekonečného vesmíru, ale tuto záhadu se mu nepodařilo uspokojivě vyřešit, protože byla neřešitelná, odporovala veškeré logice, smyslu a mravnosti. Počítat po dvou týdnech a třech dnech vygeneroval následující výsledek: **Adam ztratil rozum.** – Pan Papoušek věděl jako křesťan, že Adam znamená česky člověk, z čehož správně odvodil, že člověk ztratil rozum.

Pan Papoušek se nad výsledkem svého počítače zamyslel. Adam v ráji odmítl Bohu poslušnost a byl vyhnán i s jeho Evou. Kristus ale všechno uvedl opět do pořádku. Obětoval se a vysvobodil člověka od hříchu, i když byl sám bez viny.

Pan Papoušek se rozhodl následovat Krista a obětovat se za člověka, který ztratil rozum, i když byl sám geniálním matematikem, mistrem logiky a vlastníkem zdravého selského rozumu. Najednou si uvědomil, že člověk neustále ztrácí rozum, což jej uvrhne dokonce až do války.

Pan Papoušek se tedy vydal do Kroměříže na psychiatrii. Vydal se po svých. Na ramenou nesl velký kříž. Z jeho walkmanu se neozýval žádný pochod, nýbrž smuteční píseň: Hřbitove, hřbitove, zahrado zelená, do tebe padají nejdražší semena. Ta nejdražší semena znamenala ztracený rozum všech lidí, což vedlo vždy k ubíjení spravedlnosti, pravdy, svobody, lásky, míru a života. Tuto mrtvolu, tento hřích proti zdroji Moudrosti, tj. Duchu Svatému, odnášel pan Papoušek do Kroměříže. Procházel krajinou krásné

Moravy, kráčel obtížen křížem hlavně přes pole a lesy, někdy se objevil ve vesnici a městečku, lidé se za ním ohlíželi, děti si klepaly na čelo, pan Papoušek to ale chápal podle své vůle. „Ano,“ řekl si: „Adam ztratil rozum. I děti to pochopily.“

Po několika dnech dospěl k bráně psychiatrické léčebny, což vzbudilo u kolemjdoucích velkou pozornost. Lidé se zastavovali, někteří hleděli s otevřenými ústy na tohoto zvláštního následovníka Krista, jak prochází bránou rozsáhlé kliniky. V parku se obrátil na jednoho mladého muže v bílém plášti, aby se informoval na místo příjmu pacientů. Ten mu popsals cestu k příslušné budově. Pan Papoušek kráčel se svým křížem na rame-nou k přijetí k pobytu na tomto místě nelítostného lidského osudu, drti-vých depresí a ničivých psychóz, jež berou člověku to nejcennější, co má, zdraví, štěstí a svobodu.

Po chvíli chůze stiskl kliku hlavních dveří, zatlačil, sklopil kříž a vstoupil do útrob lidského utrpení a ztráty rozumu. Prošel dalšími dveřmi do míst-nosti, kde seděli lékaři a sestřičky. Pan Papoušek pozdravil: Pochválen buď Ježíš Kristus! a odložil si kříž do rohu pokoje. Zdálo se, že psychiatrická komise bere pana Papouška opravdu vážně a že neschází v seznamu jejich diagnóz i jedna pro samotného pana Papouška už daleko dříve, než po vyslovení pozdravu znovu otevřel ústa. Pan Papoušek je ale vyvedl rychle z omylu, když jim klidným hlasem svěřil, že jeho konání má pouze sym-bolický charakter, že chce vykoupit člověka, který běhá svobodně mimo psychiatrické léčebny, ze ztráty rozumu. Psychiatři zvedli hlavy a pohlédli do stropu jejich pokoje, přičemž si uvědomili, že ti skuteční blázni vlast-ně nejsou jejich pacienti, jejich pacienti neztratil rozum, nýbrž svobodu. V tomto poznání se změnil pohled na celou psychiatrickou patologii, a toto poznání se rozletělo z moravského Kroměříže do celého světa.

Pan Papoušek si vyjednal trvalý pobyt v jednolůžkovém pokoji s plnou penzí za vlastní peníze. Vzal si kříž z rohu pokoje a odebral se za doprovodu dvou sestřiček do svého nového domova. Lékaři si jej oblíbili a chodili si po těžké práci s pacienty za ním pohovořit, aby se osvěžili, jak říkali, jako jelen u svěžího pramene zdravého selského rozumu.

Náš neobvyklý pacient se seznámil s okolím svého skromného obydlí, propátral celý park s jeho cestičkami, keři, stromy a lučkami, zahlédl i ve-verky a dlouhou řadu zpěvných ptáků. Černý kos vyzpěvoval radostně na vrcholku smrku před jeho oknem, zpíval mu ráno už od půl čtvrté a večer až do setmění.

Sehr geehrte Frau Bundeskanzlerin,

ich habe Ihnen dieses Schreiben als Eilbrief geschickt, weil ich einen Brief aus Deutschland erst nach zweieinhalb Jahren von der Post erhalten habe. Ich habe ausgerechnet, dass mir die Schnecke den Brief um einen Monat früher zugestellt hätte. – Der Anlass dieses langen Eilbriefes ist ein Alptraum, der durch Armut einer freiberuflichen Lehrerin und eine gerechte Forderung ausgelöst wurde, wie ich Ihnen zum Schluss offenbaren werde. Es folgt also der Alptraum:

Paní Spolková kancléřka
Dr. Angela Merkelová

Věc: Překonání chudoby bez nasazení Armády spásy

Vážená paní Spolková kancléřko,

poslal jsem Vám tento dopis spěšně, poněvadž jsem jeden dopis z Německa obdržel od pošty teprve za dva a půl roku. Vypočítal jsem, že by mi slymák ten dopis býval doručil o měsíc dříve. Důvod tohoto spěšného dlouhého dopisu je sen, noční můra, která byla vyvolána skrze chudobu učitelky na volné noze a spravedlivý požadavek, jak Vám nakonec zjevím. Následuje tedy ta noční můra:

Ich ging durch eine offene Landschaft, verirrte mich und geriet in eine Kolonie von Bettlern unseres Planeten Erde, wo unvorstellbares Elend und unsagbares Leid herrschten. Ich konnte es nicht ertragen, verdeckte mir mit beiden Händen die Augen und ging schnell hinaus. Es fiel mir dabei ein: Diesem Schicksal muss der Mensch unbedingt entrinnen. Ich mobilisierte unverzüglich die Heilsarmee, und wir brachen nach Berlin auf. Die Soldaten der Heilsarmee waren gehörig bewaffnet: sie trugen in der rechten Tasche die Bibel, in der linken das evangelische Gesangbuch. Die Strategie dieses Feldzuges war einfach: wir sollten so lange aufspielen, singen und beten, bis wir siegten. Im Nu standen wir vor dem Sitz Ihrer Regierung. Ich gab als Oberbefehlshaber der Heilsarmee sofort den Befehl zum Angriff: die mittlere Abteilung fing an zu beten, die rechte aufzuspielen und die linke sang. Plötzlich erschienen Sie am offenen Fenster. Der General

der Heilsarmee liess eine feierliche Fanfare blasen. Dann ergriff er das Wort und sprach Sie direkt an: Frau Bundeskanzlerin, verteidigen Sie nie das Gesetz und das Geld, sondern die Gerechtigkeit. Das Gesetz ist anruechig biegsam, oft versteckt sich in ihm die Ungerechtigkeit, manchmal das Böse, und das Geld sinkt täglich im Wert. Die Gerechtigkeit ist aber ewig, sie kann nur verletzt oder bezwungen werden, sie geht jedoch immer wieder auf wie ein Schneeglöckchen und duftet wie ein Sträusschen von Maiglöckchen. –

Šel jsem otevřenou krajinou, zabloudil jsem a ocitl jsem se v kolonii žebráků naší planety Země, kde vládla nepředstavitelná bída a nesmírné utrpení. Nemohl jsem to snést, zakryl jsem si oběma rukama oči a šel rychle pryč. Přitom mne napadlo: Tomuto osudu musí člověk bezpodmínečně uniknout. Zmobilizoval jsem neprodleně Armádu spásy a vyrazili jsme do Berlína. Vojáci Armády spásy byli patřičně vyzbrojeni: nesli v pravé kapse Bibli, v levé evangelický zpěvník. Strategie tohoto polního tažení byla jednoduchá: měli jsme tak dlouho vyhrávat, zpívat a modlit se, až jsme zvítězili. Vmžiku jsme stáli před sídlem Vaší vlády. Dal jsem jako Vrchní velitel Armády spásy okamžitě rozkaz k útoku: prostřední oddíl se začal modlit, pravý začal vyhrávat a levý zpíval. Náhle jste se objevila před otevřeným oknem. Generál Armády spásy nechal zahrát slavnostní fanfáru. Pak se ujal slova a přímo Vás oslovil: „Paní Spolková kancléřko, nehajte nikdy zákon a peníze, nýbrž Spravedlnost. Zákon je nechvalně ohebný, často se v něm skrývá Nespravedlnost, někdy Zlo, a peníze ztrácí denně na hodnotě. Spravedlnost je ale věčná, může být jenom zraněna nebo přemožena, neustále však vzchází jako sněženka a voní jako kytička konvalinek. –

Sie wollten das aber nicht hören, hielten sich die Ohren zu und verschwanden hinter Gardinen. Nach dieser bitteren Niederlage zog ich mit der Heilsarmee und der Feldküche mit einer Petition nach Strassburg. Wir wurden von einer unübersehbaren Schar von weinenden Bettlern unseres Planeten Erde begleitet. Im Nu standen wir vor dem Gebäude des Europaparlaments. Ich zögerte nicht und gab der Heilsarmee sofort den Befehl zum entscheidenden Schlag: sie sollte den Europaabgeordneten so lange Mehlsuppe kochen, bis sie bedingungslos kapitulierten und die Armut in der EU ohne Murren beseitigten. Der ganze Feldzug endete jedoch mit einem Fiasko, denn die Heilsarmee schlug die Abgeordneten mit der Suppe in die Flucht. Sie

fanden Zuflucht in den umliegenden Restaurants. Der General zeigte auf eine Überschrift, die über der Eingangstür des Europaparlaments verkündete: Wir sind unbesiegbar. – Ich gab enttäuscht zu: Das ist mein Waterloo. Wenn ich das gewusst hätte, hätte ich die Heilsarmee mit der Feldküche und der Suppe noch fünf Meilen vor den Toren von Strassburg angehalten. Ich stand mit meiner geschlagenen Armee ratlos da, in der Ferne war ein leises Jammern und Stöhnen von Bettlern unseres Planeten Erde zu hören. Auf einmal bemerkte ich, dass wir von deutschen Beamten eingekesselt waren, die über uns höhnisch lachten. Der General gab den Befehl zu einem Befreiungsschlag. Ich vernahm nur noch das Wort: „Auweh!“ von den Angehörigen meiner demoralisierten Armee, und der Kampf war zu Ende.

Vy jste to ale nechtěla slyšet, začpala jste si uši a zmizela za záclonami. Po této trpké porážce jsem táhl s Armádou spásy a polní kuchyní s petičí do Strassburgu. Byli jsme doprovázeni nepřehledným zástupem plačících žebráků naší planety Země. Vmžiku jsme stáli před budovou Evropského parlamentu. Neváhal jsem a dal jsem Armádě spásy okamžitě rozkaz k rozhodujícímu úderu: měla vařit Evropským poslancům tak dlouho moučnou polévku, až bezpodmínečně kapitulovali a chudobu v EU bez reptání odstranili. Celé polní tažení však skončilo fiaskem, neboť armáda spásy zahнала polévkou poslance na útěk. Našli útočiště v okolních restauracích. Generál ukázal na nápis, který nad vchodem do Evropského parlamentu ohlašoval: My jsme neporazitelní. – Zklamaně jsem přiznal: To je moje Waterloo. Kybych to býval věděl, byl bych zastavil Armádu spásy s polní kuchyní a polévkou ještě pět mil před branami Strassburgu. Stál jsem tu se svou poraženou armádou bezradně, v dáli byl slyšet tichý nářek a sténání žebráků naší planety Země. Najednou jsem si povšiml, že jsme obklíčení německými úředníky, kteří se nám jízlivě smáli. Generál dal rozkaz k osvobozujícímu úderu. Zaslechl jsem jenom ještě slovo: „Au!“ od příslušníků mé demoralizované armády, a boj byl ukončen.

Ich bin fest davon überzeugt, dass der Armutskonflikt auch ohne Einsatz der Heilsarmee und das Kochen der Suppe beigelegt werden kann. Ich hoffe, dass ich mich nicht werden müssen: Warum hat sich die Frau Bundeskanzlerin die Ohren zugehalten? Warum haben die Europaabgeordneten die Flucht ergriffen?

největším kamarádu Davidovi, o němž jste se doslechl už dávno v Němecu. Máte s ním jedno společné. I on byl křesťanem od kosti jakož i Vy, pane Papoušku. Jak dobře víte, já jsem byl vášnivý ateista. V tomto románu se dočtete i o mém obrácení na víru.“

„Milerád si to přečtu, pane Silvestře. Zní to opravdu zajímavě až napínavě. Některé části budu číst hlasitě a Vy je obdržíte mailem jako důkaz toho, že čtu. Budu se tím revanšovat za Vaše čtení mých dopisů členům německé vlády.“

Pan Papoušek četl na psychiatrii nahlas podle jeho pracovního rytmu a volného času, takže bohužel jeho echo neobsahuje komplexitu románu ani náhled do zápletky, která se v průběhu četby postupně zviditelňuje.

Pan Papoušek obracel mé románové dílo a se zájmem si jej prohlížel. Vytrhla jej z toho až moje otázka:

„Kdy se chcete vrátit zpět do Kroměříže?“

„Odjízdim ještě dnes večer nočním vlakem, abych byl odpoledne na místě.“

„To si musíte ale pospíšit. Nezapomeňte román ve vlaku.“

„Nemějte strach. Už ale utíkám. S Pánem Bohem!“

„Opatrujte se, pane Papoušku.“

Část šestá

Pan Papoušek utíkal k zastávce, naskočil do tramvaje a ujížděl na vlakové nádraží. Tam si zakoupil jízdenku až do Brna. V noci si pospal, v Praze přestoupil a z Brna se vydal do Kroměříže, aby pokračoval v započatém boji proti ztrátě lidského rozumu.

Když vstoupil tohoto dne odpoledne do svého skromného pokojíku, odložil si zimní kabát a zul si boty. Sotva si sundal kalhoty, vběhla do jeho pokoje nějaká žena pouze v županu, který ze sebe obratně shodila a ulehla si v Adamově kostýmu na jeho postel. Scházel jí však fíkový list, jak si pan Papoušek i jako starý mládenec v důchodu bez námahy povšiml. Tato krasavice ihned spustila: „Vítám Tě, Césare, v mém paláci! Jaká byla Tvoje cesta? Doufám, že Tvá velitelská loď se nestala hračkou rozmaru mořské bouře, v níž ses totálně vyčerpal. Teď mi ty chvastoune ukaž, co dovedeš! Ano: **Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem.** Vnikni tedy s Tvým okovaným kopím do mé nedobytné pevnosti a pak přiznej svou slabost! **Přišel jsem,**

viděl jsem, prohrál jsem. Odtáhneš jako poražený. Před touto pevností kapituloval mnohý vrcholný vládce a politik.“

Pan Papoušek si tuto maskovanou pornografii pozorně vyslechl a aby si zachoval rozum, pouze odpověděl: „Ano, krásná Kleopatro, před Tvou pevností ztratil leckterý mocipán rozum.“

Vtom vběhly do pokoje dvě sestřičky a oslovily tuto sexuální maniačku: „Milostivá Kleopatro, čeká na Vás už Antonio ve své koupelně.“

Tu Kleopatru zvolala: „Ó, milovaný António, už utíkám, abych se vrhla do Tvé pevné náruče.“ Kleopatru vyběhla z pokoje pana Papouška a zmizela.

Po odchodu krásné Kleopatry si pan Papoušek položil na stůl velký list papíru, vzal do ruky fixku a psal v naději, že bude mít klid. Dostavila se však ironie osudu. Sotva upevnil na dveře nápis: **Zde vládne zdravý selský rozum**, vřít se do jeho pokoje nějaký naštvaný chlap a obul se ostře do pana Papouška: „Co to tady vyvádíte, člověče!? Dotáhnete sem jako superman, abyste s Vaším zdravým selským rozumem zvítězil nad všemi pacienty a ještě se tím veřejně chvástáte!“ Pan Papoušek se začal ospravedlňovat: „Já se nechvástám, já jsem přišel s posláním.“ „Ano, ano, vy jste přišel s posráním, že jo.“ „Mýlíte se, přišel jsem s posláním.“ „Já Vám dobře rozumím, slyším dobře a umím česky, tak mne s tím Vaším posráním stále nepoučujte!“ Pan Papoušek si najednou uvědomil, že mezi nimi došlo k nedorozumění. Jeho komunikativní partner totiž neuměl vyslovit I a tak stále říkal „posrání“, i když myslel „poslání“.

„Odkud vlastně přicházíte,“ zeptal se tento naštvaný člověk a dodal: „Jen mi neříkejte, že mně do toho nic není.“ „Já pravdu neutláčím, vážený pane: Odešel jsem jako nepotřebný branec v roce 1968 do Západního Německa a teď se nacházím v České republice na psychiatrii.“

„Takové prohnané lidi dobře známe. Utečou si na Západ, tam si užívají svobodu a cestují po celém světě a já strádal a trpěl 20 let v komunistických věznicích. – Až Gorbačov mne vysvobodil. Vám se Gorbačov už dávno vykouřil z toho Vašeho zdravého selského rozumu, že jo? Kdyby ho nebylo, tak byste se jen tak nepovaloval s tím Vaším zdravým selským rozumem v blázinci. Komunisté by Vás naučili, jak se má člověk chovat.“ „Mýlíte se, vážený pane, já se nepovaluji, ale pracuji 12 hodin denně.“ „Takové pohádky si vyprávějte malým dětem, ale ne mně. Mě rohlíkem neopijete.“ „Mýlíte se, vážený pane. Já si Gorbačova velmi vážím. Myslím na něj často s vděčností a někdy se za něj i modlím.“

Tu vběhla do pokoje pana Papouška sestřička a oslovila hádavého pána: „Už vás zoufale hledám. Do vedlejší budovy přivezli ženu, která tvrdí, že porodila komunistickou stranu. Jděte jí rychle vynadat!“ „Už utíkám. Kde je ta opice? – S kým ses to jenom spustila, ty potvoro jedna mizerná?“ křičel v běhu a než zahrnul za roh začal na dálku vyhrožovat: „V Den matek ti přijdu pořádně nakopat do hader, ty nemravo. To se nestydíš přivést na svět takového bastarda?“ Pan Papoušek zaúpěl: „Bože, Bože, co to jenom slyším za hrůzu?“

Až při rozhovoru s lékaři, kteří se došli za panem Papouškem osvěžit, se doslechl o osudu onoho hádavého pána. V padesátých letech, když byl ještě malý chlapec, odsoudili komunisté jeho otce k trestu smrti a popravili ho. Nikdy se nedozvěděl proč. Proslýchalo se, že miloval svobodu a pravdu. Jeho matka, která jako advokátka chovala ve svém srdci spravedlnost, musela uklízet na vlakovém nádraží záchody. Soudruzi učitelé a soudružky učitelky tohoto chlapce neustále ponižovali, aby tím poslušně plnili vůli komunistické vlády. Když vyrostl a dospěl, tak se ptal, proč mu komunisté zavraždili otce. Za tuto otázku skončil ve vězení. Když byl po několika letech propuštěn, tak položil komunistům stejnou otázku a skončil znovu ve vězení. Tak se stal z tohoto sirotka recidivista a nakonec i hádavý člověk, který šel na nervy dokonce i samotnému panu Papouškovi, který měl andělskou trpělivost.

„Je třeba změnit strategii,“ pomyslel si pan Papoušek a doplnil: „protože boj proti ztrátě rozumu pokračuje.“ Začal se cítit trpící obětí ztráty rozumu a tak vyvěsil na dveře nápis: **Pozor mučírna! Nevstupovat!** Sotva za sebou zavřel dveře, vstoupila mladá žena ve spodním prádle zamotaná v řetězech. Ještě než došlo k prvnímu dialogu, táhla tuto podivínku sestřička za řetěz ven z pokoje: „Máme návštěvu. Přišel ten pán, co včera odtáhl v televizi v zubech lokomotivu. Už na vás čeká, aby vás drtil ve svých mohutných pažích.“ „Ó, ano, už utíkám, abych byla konečně šťastná,“ zvolala plna naděje.

„Tito pacienti zřejmě můj pokoj považují za místo speciální terapie,“ kmitlo panu Papouškovi náhle hlavou. „Proto je třeba dát všem srozumitelný signál, aby nedocházelo k nedorozumění.“ A tak pan Papoušek vyvěsil na dveřích svého pokoje nápis: **Nevstupujte! Hladomorna!** Po krátkém rozhovoru se svým Bohem ulehl ke spánku. Pomalu se začaly

otvírat dveře a pan Papoušek spatřil v osvětlené chodbě zvláštní přízrak: zapadlé oči ženské kostry, která byla pokryta modrými žilami a tepnami, se zahleděly na pana Papouška. Kostra kráčela dál a pan Papoušek se zachvěl hrůzou. Vykřikl: „Ještě ne, já nechci, pane Bože!“ „Vždyť já ti nic nenabízím,“ odpověděla kostra. „Já chci být jenom trvale šťastná, a to je u mne možné jedině v hladomorně. Jsem slabá a proto si musím lehnout k tobě do postele. Udělej mi kousek místa, mnoho jej nepotřebuji.“ „Ano, vážená,“ vyslovil pan Papoušek tento kompliment jako oběť nesnesitelného utrpení a zažadonil: „Jenom se mne nedotýkej a hlavně mne nelibej a ještě si mne neber s sebou. Mám stále mnoho práce na tomto světě, kterou chci dokončit. Musím vykoupit člověka ze ztráty rozumu.“ „Co to žvaníš za nesmysly, blázne? Dej mi kousek deky, abych nemrzla!“ Pan Papoušek vyhrkl: „I smrtka mrzne?“ „To víš, že mrzne. – A už nekecej, zavři hubu a spi!“ nařídila mu kostra. Pan Papoušek poslechl na slovo a spal jako dudek.

Nad ránem ho probudil radostný zpěv kosa na smrku před jeho pokojem. Kostra podivně chraptěla hrdlem i nosem. Pocítil tlak na močový měchýř. Vstal, natáhl si kalhoty a odebral se na WC. Vrátil se však s nepořízenou. Zatímco krásná Kleopatra z něj udělala zdatného chlapíka, proměnila ho Anorektička v jeho posteli ve stoprocentního strašpytla. Ať hledal jak hledal, nic nenašel.

Po návratu z WC si klekl ke svému stolu a modlil se až po ranní stávání. Vzkročila sestřička – slovo HLADOMORNA ji správně navigovala – zavelela: „Vstáváme! Snídaně je připravena.“ „Co dostanu?“ zeptala se ženská kostra dychtivě. „Tři zrnka máku a dvě kapky mléka,“ odpověděla jí sestřička.

„Ale ani o zrníčko a ani o kapičku víc, abych se nepřejedla. Slibte mi to, sestři!“

„Slibuji Vám to. Ani o zrníčko víc a ani o kapičku víc, abyste se nepřejedla.“

Tu začala kostra vstávat z postele. Byl to strašidelný pohled. Pan Papoušek se pohotově přezehnal. Byla úplně nahá. I kdyby si natáhla kalhotky, hned by z ní spadly. Byla to alegorie, ztělesnění lidského utrpení a především ztráty rozumu. Najednou se panu Papouškovi zatmělo před očima a omdlévá. Padá pod křížem poprvé.

Sestřička vyhlásila poplach. Sběhl se nemocniční personál včetně primáře. Pana Papouška uložili na vozík a napojili na kapačky. Na druhý vozík naložili jeho počítač a televizor a převáželi ho do vedlejší budovy. Nějaký

My nesmíme přenechat moc na Zemi jednostranně politice, neboť pozemská moc má sklon k tomu, že se pojí se Zlem. Proč? Správná odpověď by mohla být vysoce zajímavá. Zde se však jedná o všeobecný poznatek, který nemá s politikou evropských a jiných demokratických států nic dočinnění. Demokratický stát je z velké části naplněn křesťanskými hodnotami, jež odpovídají Boží vůli. Demokratický stát je jenom obyčejný hříšník, který dobré opomenul a zlé vykonal.

Politici dělají zákony jak pro občany, tak také sami pro sebe a vědí se při tom královsky zaopatřit. V Evropském parlamentě jsou zastoupeni komunističtí poslanci. V evropské politice jsou zastoupeni lidé, jež tančili na komunistickém parketu povznášení výhodami, dnes tančí na demokratickém parketu. Každý je strůjcem svého štěstí - naštěstí také v Nebi, neboť na Zemi se to každému nepodaří. Zajímavé. – I když se u komunistických poslanců může jednat o slušné lidi, komunistická diktatura nemá právo na historickou rehabilitaci, kterou jí přítomnost oněch poslanců v politickém dění skýtá.

V mém dětství a mládí jsem byl, jak víte, s celou mojí rodinou obětí zvuře komunistické diktatury (nemusím to všechno vyjmenovávat), ve stáří je zase mnichovská bezdomovkyně obětí demokratické vlády, obětí demokratického právního státu. Jak se má za těchto okolností jako občan identifikovat se státem? To neví ani Pán Bůh, to vědí jenom jasnovidci a kouzelníci. Toto platí i pro EU.

Bůh nenutí nikoho, aby byl spravedlivý, má ale poslední slovo.

Zůstávám s přátelským pozdravem

Váš přítel Vojtěch Papoušek jako Vrchní velitel Armády spásy

Část poslední

Pan Papoušek netrávil svůj čas ve třetím oddělení psychiatrické léčebny sám, i když neustále pilně pracoval. Navštěvovali jej od prvního dne tři pacienti, kteří mlčeli. Jeden sedával pod křížem, druhý po pravé straně a třetí po levé straně kříže. Tento si zakrýval tvář maskou. Tito pacienti

zde sedávali nejenom naprosto mlčky, ale i duchem nepřítomní a tak pana Papouška vůbec nerušili.

Dostavil se však po dlouhé době den, kdy pacient pod křížem promluvil. Jeho slova byla vnřena do bolestivého nářku, jednalo se jedním slovem o srdce rvoucí žalozpěv, který se nedá slovy vůbec popsat. Trpěl nesnesitelně tím, že lidé válčí, že si ubližují všemi možnými způsoby, že týrají zvířata a ničí naši modrou planetu Zemi, což někteří politici, kteří mají moc, podporují. Toto prý činí, protože ztratili zcela rozum. Pan Papoušek mu velmi pozorně naslouchal.

Rozzlobený pacient jako pravá ruka Lásky, Moudrosti a Spravedlnosti se rozkřičel: „Človče, vykoupený Adame, vem už konečně zdravý selský rozum a moudrost do hrsti.“ Vtom ztrhl masku pacient po levici kříže, byla to pravá ruka Satana, Knížete temnot, která pana Papouška neustále pronásledovala. Tento Zloduch kopl ze všech sil do židle, kterou nabídl pan Papoušek trpícímu pacientu pod křížem. Židle zasáhla pana Papouška do brady a srazila ho jako hák boxera těžké váhy k zemi. „Odpuštění a smír se rodí z Moudrosti a Lásky, což pravá ruka Satana postrádala,“ pronesl pan Papoušek sražený k zemi. Zde se naplňuje moudrost přísloví: „Za dobrotu na žebrotu.“

Najednou zaslechl pan Papoušek v dáli paní Spolkovou kancléřku. Z protilehlé strany se blížil Ježíš. Byl oděn ve slavnostním rouchu. Paní Spolková kancléřka si stoupla před poraženého Vrchního velitele Armády spásy a vedle nejvyššího pána celého Vesmíru a spustila:

„Hört mir zu, meine Herren, ich bringe Euch eine frohe Botschaft: Die Münchener Obdachlose hat ihre verdiente Rente. Die Festung Gottes auf Erden ist auf einem Felsen gebaut.“

Neodkladně překládám: „Poslouchejte mne pánové, přináším Vám radostnou zprávu: Mnichovská bezdomovkyně má svůj zasloužený důchod. Boží pevnost na Zemi je postavena na skále.“ Po těchto slovech Ježíš smekl klobouk, který neměl, uklonil se hluboce a posadil paní Spolkové kanclérce na hlavu nádhernou korunu vítězství, v níž se trýptily drahokamy Míru, Spravedlnosti a Lásky jako safír, smaragd a rubín. – Pak dodal: „Můj Nebeský Otec pokládá mnohá vítězství na Zemi za porážku a mnohé porážky za vítězství. Paní Spolková kancléřka zvítězila, i když byla poražena. – Spěchám ještě poděkovat a požehnat jejímu Parlamentu, Spolkovému sněmu, který jí dopomohl k vítězství.“